

GABRIELA FUTOVÁ

Oček Špekůň

Tábor plný
čudných
záhad

Ilustroval MIROSLAV REGITKO

Albatros

Očko Špehúň 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Gabriela Futová
Očko Špehúň 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Oček Špekůň

GABRIELA FUTOVÁ

Očko Špehůň

Tábor plný
čudných
záhad

Ilustroval MIROSLAV REGITKO

Albatros

„Takto sme ťa nevychovali!“

Mama kričala tak silno, až zarezonovalo sklo na kuchynských dverách. Počul som úplne všetko, a to som bol vo svojej izbe.

„Nechaj ma...“ Šimon nekričal, takže som nerozumel, čo povedal. A vôbec som netušil, čo sa stalo.

Jasné, že som bol zvedavý, a tak som pobehol bližšie k dverám kuchyne, aby som lepšie počul.

Šimon čosi mrmlal, ale mama ho nenechala dohovoriť.

„Hanbím sa za teba!“

„Netreba to preháňať,“ začul som tatka. „No tak, bola to len chlapčenská lotrovina.“

„Lotrovina?“ mamin hlas už naberal nebezpečnú intenzitu. „Kradnutie je len taká chlapčenská lotrovina? Obaja ste sa zbláznilil!“

Šimon kradol? Čo a kde? Od zvedavosti som priložil ucho na dvere. Nie na sklo, nie som padnutý na hlavu. Iba na okraj nad kľučkou. Veril som, že ma z druhej strany nevidno.

„Upokoj sa a potom to preberieme,“ tíšil mamu tatko.

Lenže tá bola rozzúrená ako fúria. Raz som v knihe čítal, že fúrie boli bohyne pomsty a klatby. Neskôr sa z nich však stali bohyne uzmierenia, takže ak sa

mama prestane na Šimona hnevať, bude ozajstnou Fúriou. Ale v tomto furióznom štádiu by som jej naozaj nechcel prísť do cesty.

„Ešte sa ho zastávaj!“ obrátila mama svoj hnev na tatka.

„Nezastávam. To, čo urobil, nebolo správne, ale zas nič také hrozné sa nestalo.“

„Nič hrozné sa nestalo?“

„Mami, ale veď...“

„Ty buď ticho!“ oborila sa mama znovu na Šimona. „Máš priveľa voľnosti a nudíš sa. Preto vymýšľaš sprostosti. Ale ja viem, čo urobím. Pôjdeš do tábora. S Očkom!“

„Nepôjdem!“ vykrikol Šimon.

„Chcem byť u deda!“ „S láskou Adelkou,“ uškrnul som sa.

„Nezaujímam ma, čo chceš. Pôjdeš na dva týždne do tábora a basta! A keď ma vytočíš ešte viac, zaplatím ti tábor až do konca prázdnin, aj keby sme mali potom ješ len čisté zemiaky.“

„Do žiadneho tábora nepôjdem!“ vykrikol Šimon nahnevane.

Zrazu sa kľučka pohla a ja som dostal takú ranu do hlavy, že som sa zviezol na zem.

Šimon okolo mňa preletel ako víchor, vbehol do detskej, a tak tresol dverami, že sklo na kuchynských dverách zarinčalo.

Rýchlo som sa pozviechal, ale pred očami sa mi robili škvrny. Niekoľkokrát som zažmurkal a išiel som za bratom.

„Vypadni!“ zrúkol na mňa Šimon, keď som otvoril dvere. Sedel na stoličke a v ruke držal telefón.

„Je to aj moja izba,“ nedal som sa.

Na to už brat nič nepovedal. Sadol som si do postele, oprel sa o stenu a otvoril knižku. Ponad ňu som brata pozoroval. Zúrive ťukal do mobilu, potom ho odhodil na stôl, päty zdvihol na stoličku a bradu si oprel o kolená. Objal si nohy a ticho civel do steny.

Až teraz som si uvedomil, čo mama povedala. Vraj idem do tábora. Čosi vo mne nadšene podskočilo, lebo v tábore som ešte nikdy nebol. To bude super! A keď pôjde aj Šimon, nebudem mať pocit, že som tam úplne cudzí. Prstami som si ohmatal čelo a zjajkol som. Rástla mi tam parádna hrča. Keby nebola mama taká rozzúrená, šiel by som za ňou, aby mi ju ošetrila. Ale v jej aktuálnej nálade by som skôr dostal panvicou po druhej strane čela za to, že som načúval za dverami.

S mamou sa dalo rozprávať, až keď sa úplne upokojila. A pokojná bola až po dvojhodinovej prechádzke. Nechcela ani tatkovu spoločnosť. Keď sa vrátila, neusmievala sa, ale aspoň už nekričala. Pobrala sa rovno do kuchyne a začala variť.

„Mami,“ prikmotril som sa k nej.

„Áno, Očko?“ sústredene čistila zemiaky.

Mal som na jazyku otázku, či už začíname trénovať na život na zemiakoch, ale včas som ju prehltol. Asi by som ju znovu rozčertil.

„Čo Šimon vyviedol?“

Mama sa zhlboka nadýchla a vydýchla.

„To nie je tvoja vec, Očko,“ odbila ma. Lenže potom sa znovu nadýchla. „Keď sa situácia upokojí, potom sa o tom všetci porozprávame. Teraz ešte nie.“

„Ale... spomínala si tábor. Ja pôjdem do tábora?“

„Zasa si načúval za dverami, čo?“ pozrela na mňa prísne.

„Nie,“ zaklamal som. „Ale veľmi si kričala.“

„A od čoho máš tú hrču na čele?“ Mame nič neušlo.

„Udrel som sa,“ do tváre sa mi nahrnula červen.

„O dvere,“ pokývala mama hlavou a ďalej sa venovala zemiakom. „Áno, pôjdete so Šimonom do tábora, malo to byť prekvapko,“ odvetila po chvíli.

„A kedy, kedy ideme?“ vyhrkol som nedočkavo.

„O týždeň.“

„A kam?“ dobiedzal som ďalej.

„Očko, nechaj ma ešte chvíľu osamote, dobre? Ešte stále som veľmi nahnevaná a nemám chuť rozprávať sa.“

„Oukej,“ prikývol som a nechal som ju samu.

Od radosti ma išlo rozdrapiť. Konečne budem môcť v škole aj ja povedať, že som bol v tábore. Lebo doteraz o tom mnohí rozprávali a páčilo sa mi, keď rozprávali o strašení a o nočnom výlete a všetkých tých táborových veciach, ktoré som si nevedel ani predstaviť.

Ten týždeň pred táborom sa mi vliekol totálne slimačím tempom. Šimon si vydupal, že ho strávi u deda, jasné, že kvôli Adele. Mama s tým súhlasila, ale dala mu podmienku, že bude dedovi a babke pomáhať vo všetkom, čo budú potrebovať. Ha-ha. Už som brata videl, ako pomáha. Do záhrady ho dedo nepustí, lebo brat robotu v záhrade neznáša rovnako ako ja. Ibaže on je prešibanejší a naschvál tam robí dedovi zle. Tvári sa, že nerozozná burinu od zele-

niny, a trhá všetko hlava-nehlava. Deda už dvakrát skoro kleplo, keď mu Šimon zlikvidoval tretinu úrody.

Brat sa vyvliekol aj z umývania riadu. Rozbil pár babkiných tanierov, a tak ho k nim babka nepúšťa. Myslím však, že sa nevyhne vysávaniu, a ak sa babka rozhodne umývať okná, upratať pivnicu a dedo stodolu, tak z toho sa môj milovaný braček len tak nevykrúti.

Žiaľ, nevykrútil som sa ani ja. Mama s tatkom rozhodli, že so Šimonom pôjdem k starým rodičom aj ja. Že nemôžem byť sám doma, kým sú oni v práci. Akoby som bol malé decko. Keby mi mama nachystala jedlo do chladničky, dokázal by som sa o seba postarať.

„Ja nemôžem byť celý týždeň u babky, potrebujem sa pripraviť do tábora!“ snažil som sa mamu presvedčiť.

„Ako sa potrebuješ pripraviť?“ čudovala sa mama. „Oblečenie ti vyperiem ja, ty sa len večer pred odchodom pobalíš podľa zoznamu, čo nám poslali.“

„Ale čo keď mi bude niečo chýbať a ja už nebudem mať čas pozháňať si to?“ kvíľil som.

Mama sa zamyslela.

„To je pravda,“ odmlčala sa. „Dobre. Urobíme to tak, že sa so Šimonom vrátite vlakom v piatok ráno. Máte potom celý deň na balenie. Dobre? Obed vám nachystám do chladničky, len si to zohrejete. Veď Šimon sa o teba postará.“

Nebol som úplne najspokojnejší, ale prikývol som. Naši nás teda odpratali na dedinu a sami sa v nedeľu vrátili domov.

„A nieže sa zraníš!“ zakričala na mňa mama z okna auta.

„Dám pozor,“ zakýval som jej, ale prebudil sa vo mne červík obavy.

Nesmiem sa zraniť! Lebo ak sa mi niečo stane, do žiadneho tábora nepôjdem!

Predo mnou bolo päť dní a šesť nocí do odchodu. To znamenalo, že som musel byť päť dní maximálne opatrný. Noci som nerátal, lebo veď ako by som si mohol ublížiť v spánku, nie?

Keď som v nedeľu večer zaľahol, nemohol som zaspáť. Zrazu som videl milión možností, ako sa môžem u deda zraniť.

Pôjdem do stodoly a spadne na mňa drevo.

Ak ma dedo vezme na prechádzku do lesa, určite si vyvrtnem členok.

Keď pôjdeme plávať do rieky, oškriem si kolená a dostanem nejakú infekciu.

Pohryzie ma pes.

Poškriabe mačka.

Potrasie ma prúd, keď zapnem kanvicu na čaj.

Popálím sa, keď budeme opekať.

V záhrade ma uštipne had.

Nepokoj vo mne rástol a rástol, až som sa celý spotil a po spánku nebolo ani stopy.

Ako dobre, že neviem vyliezť na strom, uvedomil som si odrazu. Aspoň zo žiadneho nespadnem.

Predstava situácie, ktorá sa nemohla stať, ma upokojila. Vnútorň nepokoj pomaly zoslabol, až som konečne zaspal.

„Vstávať, spachtoši!“ budila nás ráno babka. „Vaši povedali, že vás máme zapriať do práce, tak poďme, poďme!“

„Babka, ak ma máš čo len trochu rada, necháš ma ešte spať,“ mrmlal Šimon. Babkin hlas prekypoval energiou. Znala tak, že nás nebude ani trochu šetriť.

Ja som nepovedal ani slovo. Mal som pocit, že som zaspal pred malou chvíľkou, a nedokázal som otvoriť oči.

„Je pol desiatej, chlapci,“ babka zo mňa strhla paplón a pretrepala ho. Začul som zvuk otvárajúceho sa okna. „V tábore budete vstávať skôr, tak by ste si mali začať zvykať.“

„Kašlem na tábor,“ zahundral brat.

Ja som sa pri slove tábor okamžite prebral. Áno! Už sa vyspím iba päťkrát a idem do tábora!

Vyskočil som z postele a odrazu som necítil žiadnu únavu.

„Raňajky máte na stole. Keď sa najete, máme robotu v stodole.“

„Niéé...” zaúpel Šimon.

Mňa premkla hrôza. Stodola? Miesto, kde číhalo milión nástrah. Hranoly poskladané len tak halabala, kosa zavesené len tak, rôzne ostré náradie...

„Musíme tam upratať, aby sme urobili miesto na drevo, čo privezú,“ pokračovala babka a ani netušila, akú paniku vo mne vyvolala.

Musel som niečo okamžite vymyslieť.

„Babka, nejako ma bolí brucho,“ chytil som sa za brucho.

„Kde ťa bolí?“ spozornela babka.

„Tu,“ držal som si brucho a tváril sa ubolene.

„Choď na vecko a skús sa vykakať,“ poradila mi babka.

Prikývol som a poslušne odišiel na toaletu. Chvíľu som si tam posedel, spláchnol som, umyl si ruky a vyšiel von. Babka bola v kuchyni a akurát podávala Šimonovi kakao. Brat sedel za stolom a napchával sa obloženými chlebičkami. Mňam.

„Pomohlo?“ pozrela na mňa babka.

Ústa som mal plné slín, v bruchu mi škvákalo a pre babkin obložený chlebiček by som aj zabíjal. Čo teraz?

„Trošku,“ riekol som potichu.

„Tak sa skús najesť, možno ťa brucho bolí od hladu,“ povzbudila ma babka, a tak som prestal váhať a prisadol si k bratovi. Ten jedol tak pažravo, až som sa na chvíľu vyľakal, že mi nič neostane.

„Babi, keď vám pomôžem v stodole, mám potom voľno?“ opýtal sa s plnými ústami.

„Jasné, Šimonko,“ pohladkala ho babka po vlasoch. „Keď to tam upraceme, do večera si môžeš robiť, čo chceš.“

„Tak fajn, poďme na to,“ brat si napchal do úst takmer celý chlebiček naraz, nalial do seba kakao a postavil sa. „Poďme na to!“ treskol ma po chrbte, až mi zabehlo.

Takmer som sa zadusil. Rozkašľal som sa tak veľmi, až som oplľul stôl. Keď som sa ako-tak spamätal, poutieral som si zaslzené oči a pokračoval v raňajkách.

„Keď doješ, príď za nami,“ nariadila mi babka. „A pozri, prosím, na cesto,“ ukázala na misku zakrytú utierkou. „Na obed budú parené buchty.“ To mi babka hádam robí naschvál, pomyslel som si. Buchty na pare milujem. A ona ich bude variť v deň, keď ma ‚bolí brucho‘.

Pomaly som doraňajkoval, vypil kakao a nazrel pod utierku na miske. Cesto narástlo takmer po okraj a voňalo tak vábivo, že som neodolal a prstom z neho trochu odobral. Cesto vzdychlo a trochu vyfučalo. Už teraz sa mi zbiehali sliny. Darmo, babkina kuchyňa nemá konkurenciu.

Preľakol som sa, že som niečo pokazil, a tak som misku rýchlo zakryl, nasadil ubolenú tvár a šiel za ostatnými do stodoly.

Dedo, babka aj Šimon makali ako draci.

„Konečne si tu,“ privítal ma dedo. „Pomôž babke poprekladať tieto štiepky tam za dvere, nech sú poruke.“

„Stále ma bolí brucho,“ zatváril som sa zúbožene.

Babka na mňa znepokojene pozrela. Potom si oprášila ruky a podišla ku mne. Položila mi dlaň na čelo a pokrútila hlavou.

„Teplotu nemáš. Ale pod'. Urobím ti čaj na trávenie a dám ti na brucho obklad.“

„Och,“ vzdychol som.

„Simulant,“ precedil Šimon cez zuby a škaredo na mňa zazrel.

Spokojne som nasledoval babku do domu. Uložila ma do postele, na nočný stolík položila hrnček s čajom, čo celkom hnusne smrdel, potrela mi brucho teplým olejom a zakryla ma.

„Polež si, hádam ti to pomôže. A ten čaj vypi pomaly, postupne celý, ešte kým je teplý.“

V izbe som ostal sám. Siahol som po čaji a odchlipol z neho. Smrad z neho bol hnusný, ale chuť ešte odpornejšia. Položil som čaj späť na stolík, vzal si knižku a pustil sa do čítania.

Babka ma prišla skontrolovať a okamžite ma donútila odchlipnúť si z čaju. Dovtedy mi nebolo zle, ale v tej chvíli ma naozaj od hnusu naplo.

„Ten čaj musíš vypiť. Urobí ti dobre,“ prízvukovala mi. Ruky mala zamúčené, čo znamenalo, že príprava buchiet bola v plnom prúde.

Len čo z izby odišla, vyskočil som z postele, schmatol hrnček a poobzeral sa po izbe, kam by som tú hnusnú tekutinu mohol vyliat'. Okno v spálni bolo otvorené dokorán, ale nedočiahol som naň a v izbe nebola žiadna stolička. A tak som čaj vylial do črepníka s kvetom. Dúfam, že nezdochne. Ten kvet, nie črepník.

V posteli som sa čoskoro začal nudiť. Išiel som preto za babkou do kuchyne.

„Babi, môžem si zapnúť počítač? V posteli je nuda.“

„Už ťa nebolí bruško?“ Babka na mňa ani nepozrela, lebo šikovne plnila cesto a guľatila ho do buchiet. Na sporáku už vrela voda.

„Bolí, ale veď sedieť môžem, nie?“

„Asi ti je v spálni otupno. Vieš čo? Urobím ti peľach tu pri mne v kuchyni. Aspoň nebude smutno ani mne.“

Babka si šikovne oprášila ruky a z izby dotrepala do kuchyne kreslo. Dala mi doň vankúš a deku.

Posadil som sa a pokrčil nohy pod seba. Deku som nepotreboval. Vonku bolo horúco a z pariacej sa vody na buchty tiež.

Babka previazala hrniec s vodou utierkou, na utierku poukladala nakysnuté buchty a hrniec prikryla.

„Ty nemáš hrniec na buchty?“ čudoval som sa.

„Potrebujem nový a zatiaľ som nemala čas ísť do mesta. Asi poviem tvojej mamke, nech mi ho kúpi. Lebo cestovať kvôli hrncu do mesta, brr.“

„Môžeš si ho objednať cez internet,“ zamudroval som. A zrazu vo mne svitla nádej, že sa k počítaču predsa len dostanem.

„Ja tým nákupom na diaľku neverím,“ pokrútila babka hlavou.

Zo sporáka začalo rozvoniavať pražené maslo.
Ústa som mal okamžite plné slín.

„Dedko, Šimon, podťte sa najesť!“ zakričala babka z okna.

Sedel som v kresle a sledoval, čo babka robí. Prvé buchty vytiahla z hrnca, posypala ich kakaom a cukrom, poliala maslom a položila na stôl.

Mal som čo robiť, aby mi sliny nevytiekli z kútikov úst. Tie buchty vyzerali tak lákavo!

„Očko, ty by si mal diétovať. Skúsime to tvoje boľavé bruško upokojiť. A spravím ti ešte jeden čaj. Ale až neskôr.“

Do kuchyne vtrhol Šimon.

„Budú aj s makom?“ zasvietili mu oči.

„Ruky!“ zavelila babka.

Šimon sa neochotne otočil vo dverách. Keď sa vrátil, s nadšením preskúmal svoju porciu buchiet. Babka vo dverách otočila aj deda. Potom sa všetci traja posadili a pustili do jedla.

V bruchu mi zaškvrkalo. Keď som videl, ako brat do seba hádže jednu buchtu za druhou, takmer som sa rozplakal. Ale musel som vydržať. Mama povedala, že sa nesmiem zraniť. „Necháte mi niečo?“ pípól som opatrne. „Keby ma to brucho náhodou prestalo bolieť...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Očko Špehůň 3.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.